

Den lömska bikten

Här skall jag beröra ett ämne som säkerligen är

mycket känsligt för många personer. Men ibland måste saker och ting fram i ljuset för att vi skall kunna undvika att bli bedragna och förförda, och så är det med detta ämne; ibland kan vi behöva glutta lite bakom ridån för att bättre förstå vad vissa saker beror på.

Många tänker att det här med att bikta sig inför en präst är något fint och bibliskt. I Katolska kyrkan har bikten till och med fått statusen att vara ett [sakrament](#). Kanske kopplar man bikten till bibelversen i Jak 5:16 där det står att vi skall bekänna våra synder för varandra och be för varandra. Personligen tror jag inte den versen handlar om en institutionaliserad form av syndabekännelse (bikt) utan mer om en handling där man tar itu med sina synder och övertramp, bröder och systrar emellan, på ett enkelt sätt. Det kan handla om att man ber varandra om förlåtelse om man gjort något dumt.

Kol 3:13: "Ha fördrag med varandra och förlåt varandra, om någon har något att förebrå en annan. Såsom Herren har förlåtit er skall ni förlåta varandra."

Att inför en präst eller annan person dra fram alla hemliga synder man bär på ser jag inte att Bibeln föreskriver. Självt brukar jag säga att den bästa själavården (och den billigaste!) är att tala öppet med vår Herre och Skapare om precis allt. För det krävs inget prästerskap och ingen bikt eftersom Jesus öppnade dörren direkt till Fadern. Bibeln ger oss vägledning i den riktningen:

Apg 2:38: "Petrus svarade dem: 'Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då får ni den helige Ande

som gåva.' ”

1 Joh 1:9-10: ”Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet. Om vi säger att vi inte har syndat, gör vi honom till en lögnare, och hans ord är inte i oss.”

1 Joh 2:1-2: ”Mina barn, detta skriver jag till er för att ni inte skall synda. Men om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern - Jesus Kristus som är rättfärdig. Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens”

Kol 1:14: ”I honom är vi friköpta och har fått förlåtelse för våra synder.”

1 Joh 5:14-15: ”Och detta är den tillit vi har till honom, att om vi ber om något efter hans vilja, så hör han oss. Och när vi vet att han hör oss, vad vi än ber om, så vet vi också att vi redan har det som vi bett honom om.”

Eftersom våra liv ofta blivit väldigt tilltrasslade innan vi tog emot frälsningen – tyvärr ibland även efteråt – så kan vi dock behöva få prata med en kristen broder eller syster för att få hjälp med trasslet. Detta är vad vi kan kalla själavård. I ett sådant samtal kan man få vägledning in i den frihet där vi själva – utan någon mellanhand – kan nalkas Gud Fadern och självständigt be om både förlåtelse och välsignelse. Detta är något helt annat än en institutionaliserad bikt. Sund själavård handlar ju om att frigöra, inte om att binda människor i ett system.

Utbredd synd i kyrkor och samfund

När man får höra om den oerhörda mängd av katolska präster och munkar i världen (många hundra i bara USA) som förgripit sig sexuellt på enormt många barn, då kan man undra vad i Katolska kyrkans system som gjort det möjligt att sådant har fått förekomma i alla tider utan att Kyrkans ledning gjort något åt det. På motsvarande sätt kan man fundera över hur tungt kriminella personer kan vara strikta katoliker och att prästerskapet fortsätter att välsigna sådana personer. Det var inte förrän jag läste en viss bok som polletten trillade ner och jag förstod lite mer varför det kan vara så här. En tungt vägande förklaring finns att finna i den katolska bikten och den tystnadsplikt som varje biktfader lyder under. Jag skall förklara varför det är så lite längre fram i texten.

Inom den strängt lagiska [laestadianismen](#) (med ursprung i norra Sverige) finns också en särskild ordning för bikt. Och även i denna rörelse har man haft stora

problem med sexuella övergrepp på barn. Laestadianismen är uppdelad i ca. 16 olika grenar, så jag vill inte dra alla dessa över en kam; en del grenar är betydligt mer lagiska än andra, och jag skulle tro att det är i de mer lagiska grenarna som problemet med övergrepp varit som störst (se t.ex. [denna länk](#)). Hur som helst ser vi här en parallell till problemet i Katolska kyrkan eftersom laestadianismen också har den institutionaliserade formen av syndabekännelse. Bikt förekommer även i andra kyrkor och samfund, men jag nämner dessa två exempel eftersom det är här vi känner till stora problem med omoral, hyckleri, sexuella övergrepp och incest.

Bikten och tystnadsplikten utgör alltså förklaringar till de problem jag lyft fram ovan, vilket vi skall titta närmare på strax, men det finns ett par komponenter ytterligare som jag också tror är avgörande.

Lagiskhet och celibat

Ordet "lagisk" är inget ord som återfinns i Bibeln, men det är ändå en företeelse som aposteln Paulus behandlar ingående. Särskilt intressant i detta sammanhang är dessa Paulus ord:

Rom 7:7-9: "det var först genom lagen jag lärde känna synden. Jag hade inte vetat vad begäret var, om inte lagen hade sagt: Du skall inte ha begär. Men synden grep tillfället och väckte genom budordet alla slags begär i mig. Ty utan lagen är synden död. Förr levde jag utan lagen, men **när budordet kom, fick synden liv**"

Här ser vi att kännedom om Bibelns budord kan väcka liv i syndandet. Många kristna tänker att bara vi får veta hur vi skall leva så som Gud önskar, då kan vi klara av det och vinna Guds gillande. Men Paulus menar att kunskap om buden väcker liv i synden. Det är alltså tvärtom. Vägen bort från synd ligger då inte i att få kunskap om rätt sätt att leva. Vägen bort från synd finns istället i Nåden, i Evangeliet, hos Jesus Kristus. Jag går inte in mer på lösningen här eftersom jag skrivit mycket om det i mina texter om evangeliets erbjudande (se länkar sist i sidan). Men Paulus säger också att om vi försöker anstränga oss att leva efter Lagen, då ramlar vi ur nåden och hamnar under Lagens tvång igen.

Vad blir då konsekvensen av ett religiöst liv där man följer en massa bud och riter för att på så sätt vinna fördelar och även frälsning? Jo, det blir att synden får övertaget, och då hamnar man med automatik i hyckleri, för man vill ju inte att andra skall se vilka problem man sitter fast i. Vi kan alltså förvänta oss att man i

lagiska kyrkor, samfund och församlingar kan få se denna effekt - om man inte genom just hyckleri och andra metoder lyckas dölja omoralen. Och vi kan även förvänta oss att man i sådana sammanhang inrättar metoder och system som liksom skall suddas ut synderna, inte en gång för alla utan återkommande. Om man dessutom har ett system som förbjuder prästerskapet att gifta sig, ja då har man verkligen ett system som i sig kan inbjuda till övertramp och sexuella övergrepp. I andra lagiska sammanhang finns inte celibatet men istället finns regler om hur ofta och på vilket sätt en man och hustru får lov att ha sex. Det kanske vi kan se som ett "celibat light" och det kan vara nästa lika illa som celibatet.

Jag vill också kort nämna att bikt som en slags institution inte tycks ha funnits i den tidiga kristna församlingen, inte ens efter en lång tid. Bikten blev en dogm och obligatorisk i samband med det *Lateranska konciliet*s beslut år 1215 under påven Innocentius III. I historien finns inget spår av bikten före detta årtal vad jag förstått.

Charles Chiniquy

Finns det då något trovärdigt skrivet om detta problem med bikten? Ja, jag tycker en bok är särskilt intressant. Det är boken *Presten, kvinnan och bikten* författad av kanadensaren Charles Chiniquy. Boken är författad i slutet på 1800-talet och kom ut på svenska första gången 1890.

Chiniquy var ursprungligen katolik och katolsk präst. Han var ivrigt verksam för nykterhetsrörelsen i Kanada. Efter hemska erfarenheter av det katolska prästerskapets omoral lämnade han sitt prästämbete, och efter ytterligare stridigheter med Kyrkan - som till slut exkommunicerade (uteslöt) honom - gick han 1858 tillsammans med sin dåvarande församling över till presbyterianerna (en reformert kyrka). Chiniquy gav ut flera anti-katolska skrifter som väckte mycket uppseende och översattes till många språk. Det finns mycket skrivet om att Katolska kyrkan försökte röja Chiniquy ur vägen. Kyrkan processade också mot honom och han försvarades då av ingen mindre än *Abraham Lincoln* som vid den tiden var advokat, sedermera president i USA mellan åren 1861-1865. Som du kanske känner till blev president Lincoln mördad på en teater. Om detta finns också mycket skrivet, bland annat att det var Katolska kyrkans jesuiter som låg bakom mordet. Det skulle då vara en bestraffning för Lincolns försvar av Chiniquy. Vad som är sant i detta är svårt att avgöra, men det finns i vart fall en rimlig och logisk kedja i tankegångarna; det finns ett motiv!

Presten, kvinnan och bikten

I boken *Presten, kvinnan och bikten* beskriver Chiniquy mycket ingående, med flertalet exempel, hur den katolska bikten förlett många kyrkfromma kvinnor in i sexuella synder. Orsaken har då varit att prästerna under bikten mycket detaljerat frågat kvinnor om olika sexuella synder och utsvävningar, företeelser som dessa kvinnor aldrig tidigare haft en tanke på eller ens känt till. Chiniquy beskriver hur dessa biktsamtal väckt begären hos kvinnorna och att det – på grund av sådan lagiskhet jag beskrivit ovan – lett dem in i sexuella synder. Detta gäller så klart också för män, men det behandlar Chiniquy inte särskilt mycket i sin bok. Dessa ingående biktsamtal om olika sexuella utsvävningar ledde också till att prästernas egna begär fick liv och förde dem in i sexuella synder, inte sällan tillsammans med sina kvinnliga *biktbarn* (så kallas de som biktar sig).

De biktillfällen som var särskilt fördärliga var när biktbarnen skulle avlägga en s.k. *generalbikt*. Vid sådana tillfällen skall biktbarnet berätta om precis ALLA de synder denne kan komma på att han/hon gjort under hela sitt liv. Och här menar då Chiniquy att prästerna ställde mycket inträngande frågor om olika sexuella synder och tankar som biktbarnet eventuellt hade gjort eller haft. Här väcktes alltså tankarna till tidigare okända sexuella företeelser, och detta kunde då leda till att begären tändes och senare även vidare in i syndiga gärningar – inte minst bland prästerna!

Chiniquy nämner i sin bok att vissa katolska teologer var de skyldiga till att biktbarnen skulle utsättas för inträngande frågor om otukt och sexuella böjelser osv. Författaren Nathan Odenvik skriver i sin bok *Katolska profiler* att den katolska teologen Alfonso Maria dei Liguori (1696-1787) kanske var den mest skyldiga av dem alla. Denne Liguori var en person som på många sätt kan liknas vid jesuitordens grundare Ignatius av Loyola. Liguori startade ordenssällskapet *Den allraheligaste återlösarens kongregation*.

Bikt och absolution som trollar bort synder

Hade nu Katolska kyrkan erbjudit ett sant och bibelförankrat evangelium så hade det mesta varit helt annorlunda, var så säker, men så är ju inte fallet. Vid en bikt menar Katolska kyrkan att prästen har makt att befria biktbarnet från synd och skuld och utdela förlåtelse. Detta kallas för *absolution*. Det är inte ovanligt att prästen i samband med bikten kräver att en viss botgöring måste utföras (=lagiskhet) av biktbarnet för att förlåtelsen skall bli gällande. Det kan då handla om att be bönen *Fader vår* ett föreskrivet antal gånger, eller att be böner till

Maria ett visst antal gånger. Botgöringen kan så klart också handla om att ge gåvor till Kyrkan. Att krypa upp för trapporna till en viss helgedom har också förekommit som botgöring. Så här har prästerna helt klart en arsenal av saker att ta till för att "befria" sina församlingsmedlemmar från syndaskuld, enligt Katolska kyrkans bibelstridiga teologi.

Av Chiniquy (som alltså först var katolsk präst) får vi också veta att absolutionen innebär att de synder man begått blir som helt borttrollade. En kvinna som varit otrogen mot sin man kan därför efter bikt och absolution säga till sin man att hon aldrig någonsin varit otrogen, för hennes tidigare syndiga gärning finns inte mer – är tankegången. **Här ser vi en förklaring till hur präster och medlemmar i Katolska kyrkan kan fortsätta att synda, och även varför präster och andra i ledarskapet kan tiga om synderna och låta dem fortgå. Nästa gång blir ju som en första gång!** Problemet har alltså inte enbart med tystnadsplikten att göra.

Chiniquys eget vittnesbörd

Eftersom Charles Chiniquy växte upp i en katolsk miljö blev också han utsatt för biktfaderns närgående intima frågor. I boken *Presten, kvinnan och bikten* beskriver Chiniquy sin egen erfarenhet vid den allra första bikten. Här får vi en otroligt avslöjande inblick i hur prästerna **enbart med sina frågor** kan begå övergrepp mot barn!

Charles gick vid nio års ålder till sin första bikt, vilken han bävade för. Med djup oro började han undersöka sitt samvete för att återkalla alla syndiga tankar, ord och gärningar. Han skulle nämligen göra en *generalbikt* där alla synder han hade begått hittills i sitt liv skulle fram i biktbåset. Så här skriver Chiniquy om sin första bikt i sin bok *Presten, kvinnan och bikten*:

'Slutligen kom dagen för min bikt, eller rättare dagen då jag skulle dömas och fördömas. Jag inställde mig hos prästen, pastor Beaubien. Han hade den ofullkomligheten att läspa eller stamma, vilket vi ofta brukade härma, och som jag olyckligtvis av naturen hade en god förmåga i detta hänseende, erbjöd den stackars prästens lyten ofta alldeles utmärkta tillfällen till att utöva min skicklighet. Det var icke endast mitt favoritnöje att inför mina kamrater roa dem härmed under deras skallande skrattsalvor, utan jag upprepade också för dem delar av hans predikningar på samma härmande sätt och med samma

framgång. Många av församlingsborna gick till och med ibland lång väg för att njuta av tillfället att få lyssna på mig och se på mina upptåg, vilka mer än en gång inbringade mig belöningar av sockerkakor eller annat. Detta härmande hörde naturligtvis till mina synder och det var nu nödvändigt för mig att eftertänka hur många gånger jag hade drivit gyckel med prästen. Denna omständighet skulle inte göra min bikt lättare eller mer angenäm.

Slutligen nalkades det förfärliga ögonblicket. Jag knäföll för första gången vid sidan om min biktfader, men hela min varelse skälvde. Jag upprepade bönen som föregår bikten, men jag var så förfärligt förskräckt att jag visste knappt vad jag sade. Genom den undervisning jag hade fått före bikten hade hos mig inplanterats den tro att prästen var den sanne representanten för, ja, nästan Jesus Kristus själv. Följaktligen trodde jag min största synd var den att jag hade gjort narr av prästen och som man hade sagt mig, att det bästa var att först bekänna mina största synder, började jag därför säga:

"Fader, jag anklagar mig för att ha gjort narr av en präst."

Jag hade knappt uttalat dessa ord "gjort narr av en präst" då denna så kallade ställföreträdare av de milde Jesus vände sig till mig och, i det att han såg mig rakt i ansiktet för att bättre känna igen mig, fråga helt tvärt:

"Vilken präst var det som du gjorde narr av?"

Jag hade hellre sett att jag mist tungan än att nödgas säga honom rätt i ansiktet vem det var. Jag var därför tyst en stund, men min tystnad gjorde honom otålig och nästan ond. Med högre röst frågade han:

"Vilken präst var det, gosse, som du tog friheten att göra narr av?"

Jag såg att jag måste svar, och lyckligtvis blev jag modigare och djärvare när jag hörde hans överlägsna ton, och jag sade:

"Min herre, det var ni själv som jag gjorde narr av".

"Men hur många gånger tog du dig för att göra narr av mig?" frågade han vredgad. Jag försökte att fundera antalet gånger, men det var mig omöjligt.

"Du måste säga mig hur många gånger det varit, ty det är en stor synd att göra av narr utav ens egen präst."

"Det är omöjligt att säga antalet gånger", svarade jag.

"Jag ska underlätta ditt minne genom att fråga dig. Säg mig sanningen. Tror du att du gjorde narr av mig tio gånger?"

"Många flera", svarade jag.

"Har du gjort narr av mig femtio gånger?"

"Ja, många flera."

"Etthundra gånger?"

"Säg femhundra och måhända flera", svarade jag.

"Väl an min gosse, tillbringar du hela din tid av att göra narr av mig?"

"Nej, icke hela min tid, men olyckligtvis har jag gjort det mycket ofta."

"Ja, du må väl säga olyckligtvis, ty att göra narr av sin präst, som innehar Jesu Kristi plats är en stor synd och en stor olycka för dig. Men säg mig min lille gosse, vad orsak har du att sålunda göra narr av mig?"

När jag prövade mitt samvete förutsåg jag inte att jag skulle bli nödsakad att uppge orsakerna, varför jag gjorde narr av prästen och blev riktigt åskrädd för hans frågor. Jag vågade ej svara, och skammen, som överväldigade mig, gjorde mig stum för en lång stund, men genom sin envisa ihärdighet tvingande prästen mig att berätta varför jag gjort narr av honom och han försäkrade mig att jag skulle bli fördömd om jag inte berättade hela sanningen. Då beslutade jag mig för att tala och sade:

"Jag gjorde narr av er av flera orsaker."

"Var vad den första orsaken till varför du gjorde narr av mig?", frågade prästen.

"Jag skrattade åt er för att ni läspar. Och bland skolbarnen och annat folk händer det ofta att vi härmar ert sätt att predika för att skratta åt er.", svarade jag.

"Vad är det för fler orsaker till varför du skrattade åt mig, min lille gosse?"

Jag var tyst en lång stund. Var gång jag öppnade gången så svek modet mig. Men då prästen fortsatte att nödga mig sade jag slutligen:

"Det går ett rykte i stan att ni älskar flickorna, och att ni besöker fröknarna Richards nästan varenda natt, och detta har vi ofta skrattat åt."

Den stackars prästen blev synbarligen överväldigad utav mitt svar och slutade fråga mig i detta ämne. Han bytte samtalsämne och sade:

"Vilka är dina andra synder?"

Jag började bikta dem allteftersom de kom för mitt minne, men den känsla av blygsel som kom över mig, därför att jag skulle bekänna mina synder för den mannen, var tusen gånger större än om jag hade

förolämpat Gud. Denna mänskliga blygsel intog så hela min varelse, att där ej mer var rum för några religiösa känslor, och jag är viss om, att detsamma är förhållandet med större delen av de som biktar sig för prästerna. När jag hade bekänt alla mina synder, så vitt jag kunde minnas, så började prästen ställa mig så besynnerliga frågor om saker om vilka min penna måste tala. Jag svarade:

”Fader, jag förstår icke vad ni frågar mig?”

”Jag frågar dig om synderna mot Guds sjätte bud. Bekänn allt min gosse, annars kommer du till helvetet, om du med avsikt utesluter någonting.”

Och efter det drog han ner mina tankar inom sådana lasters område som – lovad vare Gud – dittills var alldeles okända för mig. Jag svarade honom igen:

”Jag förstår er icke, jag har aldrig gjort sådana ogudaktiga saker.”

Då bytte han skickligt om till ett annat ämne, men försiktigt och listigt kom han åter tillbaka till sitt favoritämne, nämligen utsvävningssynder. Hans frågor var så orena att jag blygdes och vämjdes av avsky och skam. Många gånger hade jag till min stora ledsnad varit i sällskap med dåliga gossar, men ingen enda hade någonsin förbrutit sig så mot min sedliga känsla som denne präst. Inte en enda av dem hade ens vidrört skuggan av sådana saker för vilka denne man drog undan förlåten, och vilka han ställde inför min själs ögon. Förgäves sade jag honom att jag icke av brottslig till sådana saker, och att jag inte ens förstod vad han frågade mig, men han ville inte låta mig gå. Lik en rovfågel som river sönder den stackars hjälplösa fågeln som råkar i dess klor, på samma sätt syntes den grymme prästen beslutat att fördärva och orena mitt hjärta. Slutligen gav han mig en fråga på ett så nedrigt språk, att jag kände mig så olyckligt plågad och alldeles utom mig. Jag kände som jag hade fått en elektrisk stöt. En förskräcklig känsla försatte mig i skakningar. Jag fylldes med sådan vrede, att jag talade så högt att det kunde ha hörts av många. Jag sade till honom:

”Herre, jag är en stor syndare, men jag har aldrig gjort mig skyldig till det ni talar om. Var god och ställ inte mer sådana frågor som lär mig mer ogudaktighet än jag någonsin vetat om.”

Resten av bikten blev kort. Den hårda förebråelse jag hade gett honom kom uppenbarligen prästen att blygas, om den inte till och med

skrämde honom. Han tvärtystnade och gav mig några mycket goda råd, vilka skulle ha gjort mig gott om inte de djupa sår som hans frågor hade tillfogat min själ hade så upptagit mina tankar, att de förhindrade mig att uppmärksamma vad han sade. Han gav mig en kort botgöring och lät mig gå.

Jag lämnade biktstolen uppskakad och förvirrad. Jag var så full av blygsel över vad jag nyss hade hört, att jag ej vågade se upp. Jag smög mig till ett hörn av kyrkan för att förrätta min botgöring, det vill säga att läsa de böner som han hade anvisat mig. Jag stannade länge i kyrkan. Jag behövde lugn efter denna förskräckliga prövning, men det var fåfängt att finna ro. De skamliga frågor han hade ställt till mig, den nya värld av ogudaktighet som han hade visat mig, de orena föreställningar med vilka mitt barnsliga huvud blivit uppfyllt, förvirrade och oroade mig så mycket att jag börja bittert gråta.

Jag lämnade inte kyrkan förrän aftonens mörker nödgade mig att göra så, och gick tillbaka till min morbrors hus med en känsla av blygsel och oro, som om jag hade begått en dålig handling och fruktade att bli upptäckt. Min oro förökades mycket när min morbror skämtande sade:

”Nu blir du väl en god gosse när du har varit i bikten? Men om du inte blir en bättre gosse, så blir du åtminstone mera kunnig, ifall din biktader har undervisat dig om detsamma som min biktader lärde mig när jag biktade mig första gången.”

”Jag rodnade och förblev tyst.”

Min moster sade:

”Du måste väl känna dig lycklig nu när du gjort din bikt, gör du inte det?”

Jag gav ett undvikande svar, men kunde inte dölja den förvirring som överväldigade mig. Jag gick tidigt till vila, men kunde knappt somna. Jag föreställde mig att jag varit den ende bland gossarna, till vilken prästen ställt dessa nedriga frågor, men hur stor blev inte min förvåning när jag dagen därpå fick höra av mina skolkamrater att de inte varit lyckligare än jag. Skillnaden var endast att de, istället för att vara bekymrade som jag, endast skrattade däråt.

”Frågade prästen dig så och så?” sade de till mig och skrattade högt.

Jag vägrade att svara och sade:

”Skäms ni inte att tala om sådana saker?”

”Hahaha, så ängslig du är!” fortsatte de, ”om det inte är synd för en

präst att ställa sådana frågor, hur det kan då vara synd för oss att skratta åt det?”

Jag blev förvirrad och visste ej vad jag skulle svara. Och min förvirring blev ännu större, när jag strax märkte att prästen hade ställt liknande frågor till skolflickorna. Trots att de höll sig på tillbörligt avstånd för att förhindra oss att höra och förstå vad de sade till varandra om sin erfarenhet av bikten, var flickorna ändå tillräckligt nära för att vi skulle få tillfälle att höra mycket som det hade varit bättre för oss att inte ha kännedom om. Några av dem verkade tankfulla, ledsna och blyga, men andra skrattade muntert åt vad de hade lärt i biktstolen.

Jag blev mycket ond på prästen och tänkte för mig själv att han måste vara en mycket dålig människa som ställde sådana frågor till oss, men jag hade fel. Den prästen var ärlig, och när jag senare läste katolska kyrkans teologer, fann jag att han endast gjort sin plikt. Pastor Beaubien var en verklig gentleman och om han hade varit fri att följa sitt samvetes röst så är det min fulla övertygelse att han aldrig skulle ha besudlat våra hjärtan med sådana orena tankar. Men vad kan den ärlige prästens samvete göra i bikten annat än vara tyst och stilla?

Den katolske prästen är en automat som är fastkedjad vid påvens fötter. Han kan röra sig, gå till höger eller vänster, upp eller ned, tänka och handla, men endast efter befallning av den katolske "guden" i Rom. Prästen känner sin "gud" genom hans utskickade sändebud och teologer. Med blygsel i mitt ansikte och med tårar av sorg, som just nu flyter ner på mina kinder, bekänner jag att jag själv fick lära mig utantill dessa förbannade frågor och ställa dem till unga och gamla, vilka liksom jag föddes till Katolska kyrkans läror med avseende på bikten.'

Slut på Charles Chiniquys eget vittnesbörd.

Avslutning

När jag en gång läste en bok om svensk historia och vad man förr i tiden kunde straffas för, då skrev författaren något i stil med att: "det man inte kände till sysslade man inte med". Här skall vi minnas Paulus ord om att: "när budordet kom, fick synden liv" (Rom 7:9). Lever man alltså **inte** inom "Nådens domän" i enlighet med vad Evangeliet erbjuder oss, då kan kunskap om synd faktiskt leda till att man lockas in i sådana synder. Det är vad Chiniquys bok i det stora hela handlar om. Och i detta begår många kyrkor och samfund ENORMT STORA

MISSTAG som fått förödande konsekvenser för både barn och vuxna för resten av deras liv!

En annan sak vi kan lära i detta sammanhang är att institutionaliserad kristendom lätt kväver en sann och sund kristen tro, och att sådana strukturer cementeras med hjälp av andliga hierarkier och sakramentalism. En sann kristen tro handlar egentligen enbart om Jesus Kristus och den försoning som erbjuds via honom och det tillhörande eviga livet. I detta är Jesus själv egentligen vårt enda giltiga "sakrament"!

Tack Gode Gud när vi får grepp om Nåden, försoningen, barnskapet och friheten som du erbjuder oss! Utan dessa vore vi sålda till synd och förnedring samt slavar under tunga religiösa system och hierarkier!

/Lennart

Läs vidare:

- [Hålla Lagen eller lyssna i tro](#)
- [EVANGELIUM - Guds erbjudande om försoning och evigt liv!](#)
- [Ännu mer om kristen tro...](#)